

PETIT HOMENATGE A PETITS TRIUNFADORS

Fa poc temps he passat per el moment agre de la desaparició d'una persona molt estimada, era gran i la vida veu com van passant per ella les persones, i a la fi imposa la seva llei. He pensat molt en una de les converses mantingudes amb ell els últims temps, (hauríem d'escollir més a les persones grans, la seva visió de la vida és clara i tremendament senzilla), ell deia que era un triunfador de la vida, havia estimat, havia format una família, havia sacrificat la seva persona pel benestar de les persones estimades, havia fet molts amics i havia sigut honrat amb ell mateix. El seu nom no havia estat mai a cap diari, les revistes no han parlat mai d'ell, però ell i les persones com ell fan possible l'evolució de l'humanitat, era dels milers de persones senzilles que viuen, lluiten i s'esforcen en fer d'aquest

món un lloc per l'esperança. Van a guerres que no han estat organitzades per ells; pateixen quan les persones d'aprop tenen algun problema i si és necessari s'ofereixen per ajudar altruïstament en el que faci falta, i tot i que són manipulats pels poderosos, de la seva boca no surt mai cap queixa.

No estic d'acord amb qui diu que no n'hi ha de persones honorades n'hi ha moltes, el que passa és que no és notícia no cal parlar d'elles, no fan vendre diaris i fins i tot no es pot murmurar d'elles, no són interessants.

Hi ha una època de la nostra vida que ens ho volem menjar tot, que pensem que no té sentit la vida si no fem canviar el món, això és bò, no hem de frenar als que així pensen, però no hem d'oblidar que la naturalesa té un procés i sempre que sabem trobar el nostre lloc

en aquest procés anirem endavant, perquè si ens enfrontem a la vida, fracasarem, si creiem que perquè l'home pot raonar, està per sobre de tot, la naturalesa que no té pressa acabarà amb nosaltres sense cap esforç.

Amb aquest petit escrit d'una revista d'un poble no massa gran, pretenc rendir el meu petit homenatge a totes aquestes persones, triunfadors per mi, que viuen una vida difícil, que lluiten per una família, que pateixen quan no poden pagar els rebuts a final de mes, però que a la fi de la seva vida se senten satisfets perquè han deixat una colla d'amics, una família formada amb la calor de l'amor de cada dia, del sacrifici constant, i un exemple a seguir per els que els veiem. "Seguiu endavant", que si desapareixiu el món estaria abocat al fracàs.

Jordi Bertran Delmàs

A COR OBERT

Des de fa temps he tingut intenció d'escriure aquest article, però no ha estat fins avui, dilluns de Setmana Santa, que m'he decidit a fer-ho, qui sap si mogut pel record dels fets que commemoren de la Passió de Jesús, Ell que va estimar tant. Sigui com sigui i malgrat els meus dubtes ara ja he posat fil a l'agulla i cal seguir, tot i que tinc els meus dubtes de si podrà interessar a algú, o fins i tot assumir el risc de merèixer una total indiferència o fins i tot rebuig. Però tan se val, doncs penso que a més d'un dels que em llegeixin els pugui semblar bé.

Com és de suposar no es tracta d'una operació quirúrgica ni molt menys, sinó tant sols d'exposar el què penso d'un fet que ens afecta a tots, petits i grans, com és el d'estimar, és a dir, sentir Amor, així amb majúscules ja que es tracta d'un dels sentiments més necessaris per a viure amb goig en la nostra socie-

tat que malauradament massa sovint s'oblida d'aquest dò tant important que s'ens ha donat als humans.

Sí, sento Amor per amoltes persones de les que m'envolten, des dels infants fins a la gent gran. És un fet que no puc defugir encara que volgués, que no vull, anç el contrari, sento la necessitat d'estimar, penso que no podria viure si no és estimant. Estimo moltes persones amb tot el meu cor. No puc evitar-ho. Sortosament també em sento estimat, fins i tot diria que molt, almenys això és el que vull creure i penso que en la majoria de casos no m'erro. És tan bonic això! Estimar de tot cor, amb el cor obert, sense matisos, sense esperar altra cosa que ser un germà de l'altre, un veritable germà espiritual que sap compartir la felicitat o bé el dolor de l'altre. Més d'una vegada això m'ha portat a assumir fins i tot les penes del qui estimo, sentint dintre meu el seu dolor, com també sentir-me

feliç quan l'altre ho és.

En certa ocasió el meu metge hem va dir que patia una enfermedad que ell no podia guarir: "ets un hipersensible, no pots controlar les teves emocions i només tu pots guarir-te", i això és cert, ho he pogut comprovar moltes vegades. Pateixo, és cert, però no puc evitar-ho, quan una persona de les que estimo pateix, i sóc feliç quan aquesta persona també ho és.

Ara bé, és dolent això? Penso que no; a més si Déu ha volgut que sigui així, Ell sap el perquè. Sí, estic content d'estimar a molta gent, a més penso que no faig res més que el que Jesús ens ha deixat dit: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat." I Ell mateix essent Déu com era va plorar la mort de Llätzer. Per tant, ¿què pot tenir d'estrany que també jo més d'una vegada hagi plorat compartint el dolor d'una persona estimada?

Juli G. Valls